

Andrijana Nikolić

Rođena u Požarevcu 2.12. 1984.

2009. godine završila Filoški fakultet u Beogradu smer Srpska književnost i jezik sa opštom književnošću i dobila zvanje profesora srpskog jezika i književnosti.

2010. završila Master studije na Filološkom fakultetu i dobila zvanje Diplomirani filolog srpskog jezika i književnosti – MASTER.

Živi u Požarevcu. Krajem 2010. i početkom 2011. radila je kao stručni saradnik, novinar i lektor u časopisu „Infomanija“.

Od 2009. godine predaje srpski jezik u osnovnoj školi i i dalje se bavi tim poslom.

KAD ZAMIRIŠE BAGREM

1.

Mirisao je vazduh na probuđenu prirodu. Iznad mene lepio se sladak miris bagremovog cveta. Svuda se osećala ustreptelost probuđenog prolećnog cveća i miris pokisle trave.

Sedeli smo na klupi. On i ja. Potpuno nemi. Negde u mraku nadzirala sam odsjaj zvezda u njegovim očima. Govorili smo tiho, isprekidano, ali smo se savršeno razumeli. Lebdele su oko nas neizgovorenereči, ali smo njihovo značenje dobro znali. Mislim da nikada nisam bila toliko bliska sa nekim kao tada sa njim, iako nismo smeli ni da se pozdravimo kako valja. Kroz miris bagrema osećao se ukus jednog poljupca koji se nije dogodio. Čula sam u glavi damare i setila se sata koji je kucao protiv nas. Znala sam dobro: već sutra ćemo se rastati i otići nekim putevima koje nam je život namenio. A bagrem je mirisao na ljubav... Slatku i opojnu, prvu, nezaboravnu ljubav.

Otišli smo odatle potpuno nemi i pomalo poraženi. Ko zna gde ćemo sledeće godine biti kada zamiriše taj isti bagrem bez nas! Zašto bar ja nisam bila malo hrabrija, kada već on nije smeo?

Osećam: ostaću zbog ove večeri zauvek pomalo nedorečena...

2.

Od kad znam za sebe u toj ulici mirisao je bagrem Mrzeo sam ga ponekad, jer mi njegov miris nije prijao. Pod senkom tog bagrema igrao sam fudbal kao mali. Njegove grane često su služile umesto gola. A onda su prošle godine... Nakon petnaest godina gledam isti bagrem i iste ljude. Više mi i nije ništa zanimljivo. Svake večeri slušam komšinicu Jelu kako se dovikuje sa Mirom oko neke serije. Komšija Jova svake večeri kune svinje, pa kad ih zakolje zaboravi i počne da im tepa. Onaj Ivan sa kojim se od detinjstva družim i dalje mašta da postane astronaut i priča mi bez kraja o Mlečnom putu. A ona Ivana sa svojom kovrdžavom kosom, roze patikama i prčastim nosom, baš bi ponekad mogla i da se javi! Prođe kraj mene svaki put kao da ne postojim! Ma, šta je ona bolja od drugih?! Ovo je poslednji put da sam se okrenuo za njom.

Oдох da malo vežbam matematiku i sledeće godine me pod ovim dosadnim drvetom neće biti. A Ivana neka se šeta do mile volje! Kada ponovo ovde dođem neću je se ni sećati. Pa nek pukne od muke!

3.

Hladan pod pod prstima. Šššš! Tiho! Da ne čujeni zvuk! Sitni razigrani koraci po pločicama hodnika i prigušen smeh. Ha! Još malo... Nije se ni pomerio. Znači, ne čuje... Al će da se uplaši! Na vrhovima prstiju, uz blago skakutanje, nešto se šunja... Oseća se rak. Tiho... Kao lovac koji vreba, treba se prišunjati tiho žrtvi. Sklonila je ruku sa usana već opečenu vrelinom njenog daha. On se nije pokretao. UH! Dobro je! Ništa nije čuo. Al će da se prepadne! Sigurno će i vrisnuti, poskočiti iz fotelje, ispustiti daljinski... A ona će se slatko smeјati, skakutati od sreće, pa posle onaj topao zagrljaj i zajednički smeh. Sve je oko nje bilo razigrano. Svetlo je treperelo po tami hladne sobe kao da se i ono smeје. I mrak je već slutio šta mu se sprema. Ljudi na televiziji smeјali su se već grohotom. I mačor na prozoru već je bio u pozornosti i posmatrao je ovaj zanimljiv lov koji se pred njim odvijao. Samo mu nije, izgleda, bilo baš jasno u čiju odbranu je trebalo da stane. Samo da se ne pokrene, da ne krene ka njoj. Ne sada, u poslednjem trenutku. Još samo jedan zadržan dah i to je to. Imaće svi razloga da se smeју. Još jedan mali korak napravili su beli dečji prstići po hladnom podu. Ostatak tela mukom se izduživao dovoljno da dohvati lice onoga ko je sedeo na fotelji. „BU!“ Tople ruke spustile su se na drago lice. „Pogodi ko je!“

I odjednom sve se zaledilo. Treperavi vazduh je u trenu napustio sobu. U njenim grudima našlo se nešto teško pod čijim pritiskom nije smela da se pokrene. Miris bagrema oteža i poče da je guši i izaziva mučninu. Udovi koji su trepereli od smeha odjednom prestadoše da vrše svoju funkciju i popustiše pod težinom onoga što ju je mučilo. Nije mogla da dođe do daha. Na dole nije gledala. Sivilo televizije zamrzlo joj je pogled i fiksiralo ga u jednu tačku. Ponovo se začuo gromki smeh. Ali ne više u njoj, već negde daleko, više ga nije mogla razumeti... Smrznute ruke samo skliznuše preko milog joj lica. U očajanju samo reče: „Tata...!“ I ni glasa više. Ni jednog pokreta, činilo se da ne diše. Hladni lik pod njenim prstima nije govorio ništa. Vreme je stalo. I dugo zatim lebdelo je negde u vazduhu pitanje koje je i danas muči: ko je umro u tom trenutku?

4.

Bila je to jedna od onih iznenađujuće toplih večeri. U vrtu starih prijatelja slavio se nečiji rođendan. Nije ni bitno čiji. Nek se slavi! Tambura i gitara takmičile su se s glasovima već preznojenih pevača. Negde u daljini odgovarao im je svojim pevom slavuj. Ili su oni odgovarali njemu? Kako god! Postajalo je već dosadno.

On se probijao kroz masu nepoznatih ljudi koji su skladno igrali van ritma koji je muzika svirala. Neko je jednoj dami nagazio novu cipelu. Njen galantni pratilac pijano je uzvikivao i pokušavao da zaštiti čast haljine svoje dame. Nažalost, kroše je promašen!

Galantni pratilac završio je na podu. Prosu se po vrtu gromki smeh. Nasmejao se i pratilac. Šta mu drugo preostaje? Nasmejao se i on i nastavi da posmatra tu vrevu oko sebe od koje je pokušavao da pobjegne. Slatki miris zasladi mu na trenutak šardone koji mu je ispunio usta. I u trenutku to zadovoljstvo pomeša se sa nepoznatim likom koji mu oduze dah. Ona je sedela za stolom pod bagremom. Smejala se i ona i nazdravljala. Prinela je čašu crnog vina najbeljom šakom koju je ikada video. Dugi tanki prsti obavijali su senzualno čašu koja je je već milovala njene usne. Vina je pomalo nestalo negde u dubini njene bele puti. Propratio je pogledom putanju kojom je vino moralo proći, a onda se pogledom vratio na rumene obraze u kojima se deo tog slatkog groždanog soka nastanio. I vino zna gde se skriva lepota, pa uživa i meškolji se po nasmejanom licu. Da li da joj priđe? A šta bi joj i rekao? Ionako ničeg zanimljivog kod njega nema. Naučio je da život više posmatra nego da ga živi. Ali ipak...

Kakav li glas ima? Sigurno zvuči poput onih slavuja koje izgleda samo on čuje. Da li ih ona čuje? Hm, moraće da sazna.

Krenuo je polako ka mestu gde ona sedi. Laganim korakom da što duže uživa u tom uzbuđenju, da upije svaku kap meda koja se istopila u vazduhu i prolila po njenoj haljini. Polako... Evo, već je tu. Glupo je da odmah krene za njen sto. Rešio je da pođe izokola, kao slučajno. Prilazi polako, ali sada je već gubi iz vida.

Jedan bagremov cvet sakrio ju je. Pa, kako je to moguće? Gde je sad?! Uh, glupi cvet. Kroz vazduh nešto je zaparalo njegov sluh. Osetio je bolno kako život može da pokida sve naše planove. Niz ruku slila mu se krv. Košulju je obukao bagrem. Boja njenog vina prešla je na njegovo lice. On nije imao snage da se pomeri. I ponovo taj smeh! Čuo je njen glas. Da, zvučao je baš kao što ga je zamišljao, ali sad je već suviše kasno. Nikada neće on prići i razgovarati s njom, bolno je to shvatao i grčio se povređen.

Ostatak večeri gledao ju je kako razgovara sa drugim. Boja bagremovog meda na njenoj haljini povila se pod tuđom rukom. On nije više osećao bol. Trn razočarenja ušao je već suviše duboko i nije osećao ništa, ali dugo mu je zatim bagrem mirisao na nešto opojno